

Bence-töredékek

„...et benedictus fructus
ventris tui...”

I.
sorsodat vadludak
vésik az égre
boá boá
járni sem tudsz
e szavakkal fogsz majd talán
közbenjárni értem

*
csupasz kicsi madár
testedet szaggatják
kinok keselyűi
miért loptál
tüzet belénk
ha füstbe vész veled

*
gyomorba rejtett pokolgép
lassan széttépő bomba
bokor könnyektől sarjadó
egekig ér a lombja
keserű mint a füst

*
bőröd
miként a jég
átlátszón mutatja
ereidben a vér
lilásan kutatja
szűkülő útjait

*
álmomban hoztam néked
tenger mélyére úszva
fűszálat élet fivét
fölébredtem
a lét kígyója
tekeredett mellemre
torkom köré

*
arcodon madármaszok
maszokot tett rá az éhség
csupasz kicsi madár
miért evez mért csapokd
lefogyott két karod

repülni szállni fogsz
harangvirág harangra
ébredve hogyha alszol

*
szájamba veszlek kisfiam
pásztor a gyöngye bárányt
védjen a fájdalomtól
fogaim kerítése

*
bűvös szájamból
szent igék
nékem már mitsem érnek
csontod nem megyen csonthoz
inad nem tapad inhoz
ered nem megyen érhez

*
szimatolok
mint az állat
kölyke után
a pokrócod
az ingecskéd
a kiságyad

*
adok kezedbe kisfiam
csillagot
fényes bűgőcsigát

*
fél pár piros zokni
ebbe kapaszkodtál
ezt szorítottad a szádhoz
anyád melle
s útra keltél
az Úveghegyen túli
Nevenincsországba

*
álltunk a hídon
te meg én
fölemeltelek óvva
nézd
láthatatlan kisfiú

terelgeti sirva
hidegtől hízó juhait
a torló-dó jeget

II.

mint pókot
hogyha csonkít
egy gonosz kisgyerek
s a tépett láb
mozog még
letépvé még remeg
úgy játszik bennem ő

arcát arcomba bújja
szemét szememre nyitja
már nem teher de súlyos
valón túli valóság
testét hiába szülném
kihordom mindhalálíg

III.

elküldöm
ezt a verset
még megjelen talán
megjelen testet öltve

zavartan és sután
akár a vaksi sűgő
ki át akart surranni
csupán a színpadon
de ráhúzták a függőnyt
— jó vicc nahát igen
ki suttogón szaval
de fennhangon dadog

így nékem sincs szavam
miként a gyászszalag
— fiamat fájdalom —
nyögésem hasztalan
nem hallja fönn
süket az ősi Vén Színész
ordítok már pedig
továbbmegyek
bocsánat
ezer bocsánat érte
némelyek már nevetnek
— jó vicc nahát igen
ez hogy került ide
én itt ha már fizettem
ne-vet-ni a-ka-rok

ZALÁN TIBOR

A férfi indulása

„... valahová menendez...”
(Ruth könyve)

Valahová méz — megyek.
Köd harapja a holdat,
s a távoli sóhegyek

vakítón felragyognak.
Kisiklott vén vonata
a három királyoknak:

no, ez se lett ballada.
... nézzük, ahogy hidegen
havazik az ől fala,

s várjuk, jön az idegen
Csillag. Majd beengedjük
s agyonverjük idebenn.